

de en uvildig person til at varetage barnets tarv under sagen.

Børnerådet har i december 2002 stillet en række spørgsmål til 15 fogedretter om tvangsfuldbyrdelse af samværsafgørelser. Det fremgår af undersøgelsen, at langt de fleste sager heldigvis afsluttes i fogedretten, uden at der er behov for at anvende tvangsmidler. I 2000 var der således 264 sager i de 15 retskredse. Heraf blev der i 19 tilfælde anvendt tvangsbøder og i 15 tilfælde en udkørende fogedforretning med henblik på at hente barnet.

Undersøgelsen tydede imidlertid også på, at der kan være forskellig praksis i fogedretterne bl.a. med hensyn til, om der gennemføres en samtale med barnet, og om der kan tilkaldes en uvildig person til at varetage barnets interesser. Jeg er derfor enig med forslagsstillerne i, at der er behov for at få belyst praksis nærmere.

Retsplejerådet har imidlertid ikke på nuværende tidspunkt mulighed for at påtage sig denne opgave, da Retsplejerådet er i gang med flere store opgaver, herunder bl.a. en samlet gennemgang af de økonomiske ordninger, der har betydning for borgernes adgang til domstolene. Jeg ved, at også SF lægger vægt på, at Retsplejerådet bliver færdig med denne gennemgang.

Derfor har jeg valgt at gøre det, at jeg selv vil iværksætte en nærmere undersøgelse af fogedretternes praksis i disse sager, herunder også praksis med hensyn til anvendelse af de forskellige tvangsmidler, anvendelse af børnesagkyndige undersøgelser og afholdelse af samtaler med børnene. Når den undersøgelse er færdig, og det er altså en, jeg iværksætter, for at vi kan komme i gang med det samme, vil jeg tage stilling til, om der er behov for at ændre retsplejelovens § 536.

Som det er fremgået, kan jeg af forskellige grunde ikke støtte alle dele af de fremsatte forslag. Som jeg også har fremhævet, og som jeg følger udviklingen på området nøje, og som jeg forhåbentlig har vist ved min besvarelse her i dag, er jeg også enig med forslagsstillerne i, at der er nogle områder, som vi simpelt hen bliver nødt til at få undersøgt mere grundigt, hvor jeg altså overhovedet ikke i dag er afvisende over for, at vi må se på regelændringer, hvis det viser sig, at lovgivningen i dag ikke er god nok.

Kl. 15.05

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

På nuværende tidspunkt i debatten synes jeg, at det set i forhold til de mange enkeltsager og konkrete sager, som ministeren har været inde på, kunne være interessant, hvis ministeren også mere overordnet ville forholde sig til det, som i hvert fald ligger Kristeligt Folkeparti stærkt på sinde, og jeg fornemmer også, at det er SF's indfaldsvinkel til det, nemlig hvorvidt vores lovgivning i virkeligheden lever op til bestemmelserne i FN's børnekonvention.

Man må jo sige, at hvis man ser på lovgivningen på det her område, har den været udsat for kritik og også nogle gange det, man kan kalde en sønderlemmende kritik, fra danske organisationer, og også FN's Børnekomité har været inde i billedet og kritiseret den danske lovgivning. Jeg synes sådan set, at det kunne være på sin plads på det her tidspunkt i debatten, hvis ministeren ville forholde sig til den del af problemstillingen.

Det hænger også sammen med, at det efter Kristeligt Folkepartis opfattelse selvfølgelig er udmærket at få belyst praksis – det var den tidligere justitsminister i øvrigt også inde på at han ville gøre, men det blev ikke til det helt store, må man sige – men lovgivning og praksis hænger jo sammen. Hvis man i væsentlig grad vil ændre praksis, er det efter vores opfattelse nødvendigt med egentlig lovgivning, men det er først og fremmest nødvendigt med en lovgivning, der lever op til de helt fundamentale kriterier på det område, nemlig at udgangspunktet først og fremmest skal være barnets tarv.

Det savnede jeg måske specielt i ministerens besvarelse her i dag, og så skal jeg efterfølgende komme tilbage til enkelthederne.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg er også opmærksom på den diskussion, der er foregået, herunder diskussionen om, hvem det egentlig er, man tager hensyn til især i forbindelse med samvær. Er det forældrene, man tager hensyn til, eller er det barnet og barnets tarv, der tages hensyn til? Her er det min klare opfattelse, at det naturligvis er barnets tarv, der er helt afgørende.

Det er også derfor, at lovgivningen har været udformet således, at man har sagt, at som udgangspunkt skal børn høres, men under specielle omstændigheder – det være sig, hvis barnet ikke er modent til det, altså hvis barnet ikke er